

Derealizacja, wystawa międzynarodowa

15.06.-22.06.2022.

www.apkunstart.org

Artyści:

Anne Sophie Wass

Paweł Wieczorek

Christoph Schwarz

Vlad Nikorchuk

Beata Malinowska-Petelenz

Maciej Skaza

Artem Humilevskiy

AnimaeNoctis: Silvia Marcatoni Taddei/Massimo Sannelli

Franciszek Araszkiewicz

Robert Schwarz

Yara Mekawei

Produkcja wystawy

Artur Brzeżański

Kuratorki

Anna Petelenz

Małgorzata Petelenz

Otwarcie – 15.06 2022., 18:30–21. fundacja@apkunstart.org

Wystawa w ramach program towarzyszącego Cracow Art Festival KRAKERS 2022.

krakers
Cracow Art Week

www.apkunstart.org

Derealizacja

Derealizacja, KRAKERS 2022, Momentum Gallery

Wystawa jest częścią programu towarzyszącego Cracow Art Week KRAKERS 2022: Jesteśmy wielością.

Derealizacja, czyli zaburzenie. Czyli sen na jawie. Czyli niemożliwość świata. Lęk, obawa i nierzeczywistość. Czy można uwierzyć w świat, który nie może się wydarzać? I czy można nie wierzyć w świat, który jest z betonu? Wystawa *Derealizacja* opowiada o przestrzeniach zakrzywionych – innych, czasem odpychających i fascynujących jednocześnie. Takich, w których tożsamość przestaje być duchem, a staje się ciałem. To opowieść o pustce domów, które nie mogą istnieć i tych, w których wydarza się nadmiar. *Derealizacja* to wizualne i dźwiękowe narracje o miejscach, które niepokoją, irytują i zachwycają swoją realnością.

W wystawie bierze udział 12 artystów z Polski, Ukrainy, Austrii, Włoch i Egiptu. To wielość, który powstał wiosną tego roku, która wszystkim zdawała się nierzeczywista i niemożliwa. Wystawa *Derealizacja* to intymna pamięć tego czasu.

Kuratorki: Anna Petelenz, Małgorzata Petelenz

Momentum Gallery, ul. Chopina 17/3, Kraków

Otwarcie wystawy: 15.06.2022. g. 18:30

Derealization.

Alteration in perception. Daydreaming. Impossibility of the world. Dear, anxiety and unreality. Can you believe the world that cannot happen? And how can you not believe the world that is made out of concrete? Derealization exhibition focuses on cities, concrete, emptiness of the houses, that can no longer exist and those where overflow happens. About spaces that multiplicity can grow. Derealization is a visual and sound story about places that disturb, irritate and impress with its reality.

Curators: Anna Petelenz, Małgorzata Petelenz

www.apkunstart.org

Prace dźwiękowe:

AnimaeNoctis: Silvia Marcatoni Taddei/Massimo Sannelli, *In exitu*

Franciszek Araszkiewicz, *Variantes des voyages*

Robert Schwarz, *Der Greise Kopf*

Yara Mekawei, *Kotbusser Tor*

Fotografie:

Anne Sophie Wass, *Me, myself and I*, Muzeum Jigongshan, 2019

Każdy element jest istotny dla całości.

Autorka użyła własnego wizerunku jako surowca wizualnego, multiplikacja samej siebie i wykorzystanie w formie składowej kompozycji to esencja serii fotografii. Artystka krąży pomiędzy rolą obiektu, fotografki i dokumentalistki procesu performatywnego. Zdjęcie zostało zrealizowane podczas rezydencji w Jigongshan Museum / International Art Park in China jesienią 2019 i czasowo zderżyło się z wydarzeniami w Wuhan, oddalonym zaledwie o dwie godziny drogi. „Me myself and I” zostało zrealizowane jako impresja przeciwieństw: architektury i natury, indywidualizmu i życia społecznego, fantazji i rzeczywistości.

www.apkunstart.org

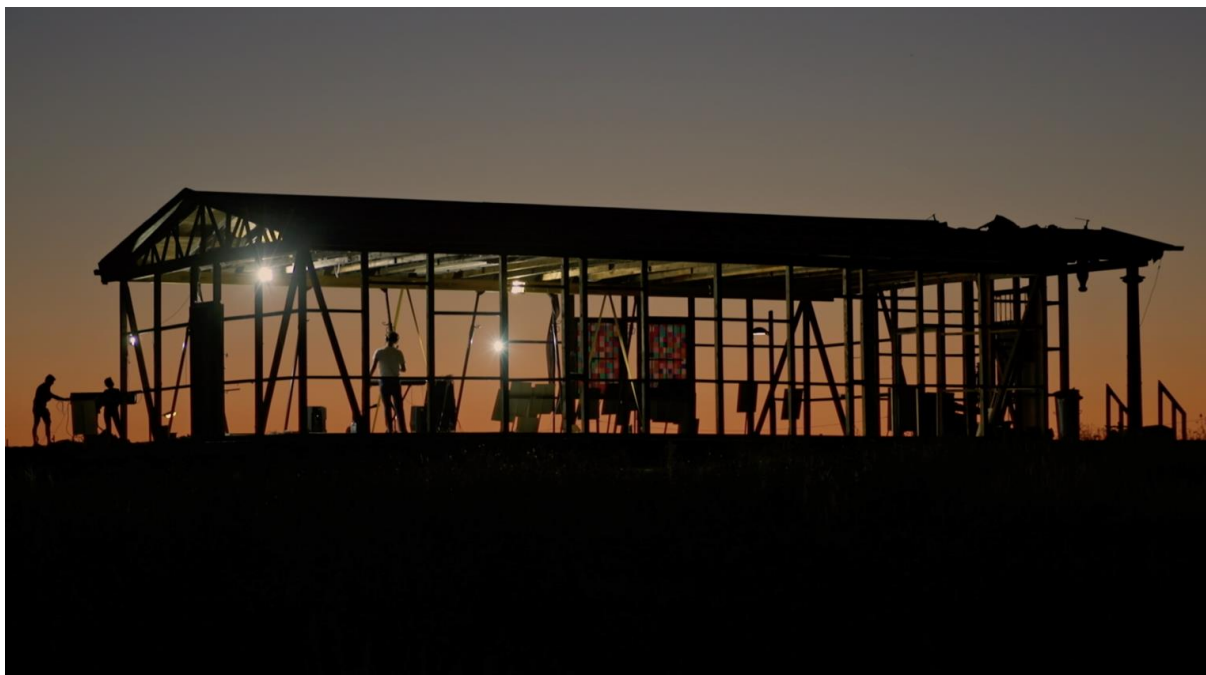
Paweł Wieczorek, *Sławutycz*, 2016.

Miasto zbudowane 50 km od czarnobylskiej elektrowni po 1986 roku dla ewakuowanych ze „strefy wykluczenia” ludzi oraz pracowników elektrowni. Podzielone zostało na dwanaście dzielnic – każdą odrębną ze względu na architekturę i panujący w niej klimat, który nawiązywał do stolic poszczególnych republik radzieckich. Nikt z projektantów prawdopodobnie nie przypuszczał, że będzie to ostatnie miasto ZSRR, a nazwy dzielnic: Baku, Biełgorod, Czernihów, Dobryninsk, Erywań, Kijów, Leningrad, Moskwa, Ryga, Tallinn, Tbilisi i Wilno już nigdy nie będą kojarzone z jednym państwem. Dziś mocniej niż kiedykolwiek, chcemy w to wierzyć.

Christoph Schwarz, *Notgalerie*, Wiedeń, 2020.

Przez kilka lat artysta Reinhold Zisser tworzył na obrzeżach Wiednia, w porzuconym drewnianym kościele – Notgalerie. Notgalerie, czyli artystyczną instalację, art space i imitację instytucji kultury. Notgalerie stała się częścią pejzażu kulturowego Seestadt, nowej wielkiej dzielnicy Wiednia. W kontekście rosnących oczekiwań i siatki zależności, latem 2020 Zisser postanawia w formie performansu rozłożyć budynek na części. Jednym z pytań było, gdzie można zeskładać poszczególne części, instytucje publiczne nie udzieliły wsparcia. Filmowiec Christoph Schwarz, przyjaciel Zissera i współpracownik Notgalerie, towarzyszy z kamerą temu procesowi zmiany dokumentując go w postaci filmu „The best city is no city at all”.

Vlad Nikorchuk, *A look through...*, Zakharovka, 2022

To Zakharovka w rejonie Odessy. Zdjęcie prezentuje zniszczoną ścianę dawnego magazynu ekwipunku wojennego. Magazyn był częścią wielkiej bazy wojskowej, dziś porzuconej i martwej. Przyjeżdżali tu służyć ludzie z całego Związku Sowieckiego. Na ścianach widać wyryte nazwy miast, z których pochodzili żołnierze. To zdjęcie jest częścią ich historii.

Beata Malinowska-Petelenz, *Lights of Vegas*, Las Vegas, 2018

Szklana piramida, sfinks i średniowieczny Excalibur, wieża Eiffla, opera Garniera i Statua Wolności, Most Brooklyński, manhattańskie wieże i fontanna di Trevi, Ponte Rialto z ruchomymi schodami i kanał, po którym pływają gondole wraz z myszką Miki – oto wszystkie oblicza kiczu: Las Vegas – porażający i odrażający fenomen kultury a także miejska kwintesencja amerykańskiej architektury przydrożnej. Miasto oznacza w tym przypadku pustynną szosę obudowaną pozłacanymi, gotującymi się od neonów budami. Las Vegas – wielka ladacznica – miasto światła, miasto które wszystko wybaczy. Tu przez trzy dni można się poczuć rzymskim krezusem lub indyjskim maharadzą, a nie tylko sprzedawcą mięsa w Walmarcie. To spełnienie amerykańskiego snu i kraina baśniowego dobrobytu. Bo tu jest kicz i jest zabawa – w końcu światem ostatecznie rządzi kapitał a nie znawcy sztuki.

Maciej Skaza, *Nawarstwienia*, 2017

Rzeczywistość odradza się w nieskończoności czasu, z kolejnym porankiem, z kolejnym spojrzeniem, za każdym razem w odmiennej rzeczywistości. Użyteczność nie jest stała – miejsce, które niegdyś było domem, dziś może być galerią, a forma przyjmuje kolejne warstwy wynikające z tej zmiany. Nawarstwienie uchwycone w realnym miejscu – Parque das Ruínas w Rio de Janeiro (proj. Ernani Freire, 1997) – objawia się także w szeregu innych miejsc, równie realnych i nierealnych zarazem – zależnie od indywidualnych uwarunkowań percepcyjnych odbiorcy.

www.apkunstart.org

Artem Humilevskiy, *Cross* (seria Roots and threads), rejon Odessy, 2022

Obudziło nas nieszczęście. A wraz z nim pojawił się jakiś nieznany kod i obyczaj, dzięki któremu ludzie z najbardziej odległych sobie kawałków świata poczuli wezwanie ziemi, wezwanie tożsamości i wolności. Praca w czasie wojny to siła ducha, to moc korzeni i relacji między nami samymi.

Momentum Gallery by AP KunstArt Fund

Ul. Chopina 17/3, Kraków

